

אביטרה נפלאות

מעובד מתוך שיעורים והתוועדויות של הרב יצחק גינזבורג שליט"א

בס"ד, שמות - וארא תשפ"ג, גיליון 27

עבודת ה' בהווה עם מבט לעתיד

בגיליון שלפנינו נציג שלושה פירושים יפהיים לשם "אהיה", בעקבות דברי סגורם של ישראל - רבי לוי יצחק מברדיטשוב. התנופה וההתלהבות שלו, המוכרות מהסיפורים עליו, באות כאן היטב לידי ביטוי:

אָהִיָּה - ולכן עליי תמיד להתעלות ולהשתפר. אין סוף לזיכוכ ולמירוק. אני תמיד רק בתחילת הדרך, עומד על קו הזינוק, ומרגיש כה חסר ביחס למה שעוד אפשר.

אָהִיָּה - ולכן אל לי להתפעל מהקטנות שבהווה. נכון, מאכזב גלות כמה אני עסוק בעצמי ובאינטרסים הקטנים שלי - אבל עוד אהיה ב"גדלות", ולכן אני מאפשר לעצמי כבר עכשיו לעבוד ב"קטנות".

אָהִיָּה - ולכן תמיד צפוי לנו טוב גדול יותר ועשיר יותר. אין נקודה שבה ה' ממצה את מאגרי הטוב שלו ומעביר אותנו למצב סטטי. הוא מוליך אותנו מחיל אל חיל, עד הגאולה וגם הרבה אחריה.

כיצד נשיג את השלווה שאנחנו משתוקקים לה? האם בכך שנתפתח עוד ועוד, נכבוש פסגות חדשות ונופיע טוב חדש בעולם, או שמא בכך שנרפה מהמירוץ המתיש ונתמקד בכוחו של הרגע הזה?

עולם הניו־אייג' והמזרח מעודד מאוד "להיות כאן ועכשיו" ולהפסיק לחפש איך לשנות את המציאות, החיצונית או אפילו הפנימית. לקבל את ההווה ואת העולם כמו שהוא, וכך להשתחרר מהסבל. אם הדיבורים האלה קצת מרדימים אתכם, יכול להיות שזה מפני שאתם יהודים...

כבר ב'חדר הלידה' שלנו כעם, רגע לפני יציאת מצרים, הוטבע בנו הדחף וחוסר־המנוחה היהודי המפורסם: ה' הציג את עצמו בפנינו בשם "אָהִיָּה אֲשׁוּר אָהִיָּה", ומאז אנחנו מסתובבים בעולם וחושבים בלי הרף על מה שעוד יהיה. היהודים מוצאים את עצמם תמיד בחזית כל שינוי ומהפכה גדולים, מובילים אחריהם את העולם כולו אל עתיד חדש.

מעובד מתוך חוברת נפלאות היוצאת בכל שבוע ומופצת בכל רחבי הארץ. להצטרפות - ראו בגב הגליון

ג	ל	ע	י	נ	י
ו	א	כ	י	ט	ה
נ	פ	ל	א	ו	ת
מ	ת	ו	ר	ה	ר

לאחר מכן נגלה ששם "אהיה" אינו עומד בפני עצמו. לפעמים הוא שלב בתהליך, שמוביל אל שם "הויה". מתברר שכשאדם מצויד בכוחו של שם "אֶהְיֶה", הוא נדחף להיות כבר בהווה: להיות למען הזולת, לממש את כל מה שנצבר בהתעלות הבלתי-פוסקת, להיות חסרי אינטרסים ובלי המתנה

לשכר עתיד.

גם יהודי חותר בהחלט להיות כאן ועכשיו, להיות בשם "הויה". אבל כאשר שם "אהיה" עומד ברקע, יש להויה הזו מנגינה יהודית-ייחודית. המשיכו לקרוא, וגם אתם – תהיו.

תחנה ראשונה

"מה שמו?!"

ה' מתגלה למשה ומבקש לשלוח אותו לגאול את העם ממצרים. כאשר משה צופה שהעם ישאלו מה שמו של ה', אומר לו ה': "אֶהְיֶה אֲשֶׁר אֶהְיֶה... אֶהְיֶה שֶׁלַחְנִי אֲלֵיכֶם". מהו עניינו של השם המיוחד הזה?

"... וְאָמְרוּ לִי מַה שְׁמוֹ מָה אֶמַר אֲלֵהֶם". אנו פונים לה' בשמות שונים – "א-ל"; "א-דני"; "א-להים";

אֶהְיֶה אֲתֶכֶם! העתיד יהיה טוב. כאשר ההווה קשה יש להתמקד בעתיד, הטומן בחובו תקווה לשינוי ולתיקון

למילה "אֶהְיֶה" משמעות פשוטה – תיאור מה שיהיה בעתיד, 'אני אֶהְיֶה שם מחר'. במצרים היינו בעבודת-פרך ובגלות קשה, והתגלותו של ה' בשם 'אֶהְיֶה' הייתה 'זריקת עידוד' – גם אם ההווה נראה רע, גם אם נדמה לכם שאינני אֲתֶכֶם – אֶהְיֶה אֲתֶכֶם! העתיד יהיה טוב, אוציא אתכם מהמצב הקשה ואיטיב אֲתֶכֶם. כאשר ההווה קשה יש להתמקד בעתיד, הטומן בחובו תקווה לשינוי ולתיקון.

"ש-די"; "י-ה-ו-ה", ועוד. חז"ל מגדירים את השמות הללו כמבטאים מידות שונות של ה' שבהן הוא מתגלה. השמות מעניקים לנו יכולת לתפוס ולהשיג את פעולותיו השונות: כשהוא מיטיב אתנו זו פעולת שם "א-ל", מידת החסד, וכשהוא חלילה מסתיר את פניו מתגלה מידת הדין, שם "א-להים".

כך, גם אם שמות ה' נשמעים לנו כמשהו עליון, הבנת העומק והמשמעות שלהם נוגעת לחיינו.

השם ה'נדיר' ביותר של ה' מופיע רק בפרשתנו

לסיכום: שמותיו של ה' הם דרכי התגלותו בעולם.

שם 'אֶהְיֶה' מופיע רק בפרשתנו והוא מתאר התגלות עתידית של ה'.

תחנה שנייה

מהתעלות לשליחות

זקוק להתפתחות נוספת'. לפעמים הדבר נובע מהנחה כי בעוד תקופה של עמל אגיע למדרגה המתאימה. אך עבודת ה' אינה כזו: אם בתחילת הדרך, בנערותנו, חשבנו שתוך שנה-שנתיים נהפוך לעובדי ה' – הרי שלאחריהן הבנו שהדבר יארך לפחות כמה שנים טובות, שבסיומן התחוויר לנו שמדובר בפרויקט-חיים, שכלל לא בטוח

כאשר ביקש ה' לשלוח את משה רבינו לגאול את עם ישראל ממצרים, ענה משה כי איננו ראוי: "מִי אֲנִי כִּי אֵלֶּךָ אֶל פְּרַעֲהוּ, וְכִי אוֹצִיא אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרָיִם?". הדבר נכון לכל אחד ואחד מאתנו. כשמוטלת עלינו משימה גדולה או תפקיד משמעותי, בטח ובטח כאשר מדובר על עניינים שברוח – יש לעתים תחושה: 'אני לא מתאים, אינני ראוי, אני

עלולים להיות לנו לרועץ. כמו בחור ישיבה הבונה את עולמו הרוחני לפני השליחות בעולם, רווק המנסה להגיע לבשלות לפני החתונה, או סופר העסוק בכתיבה – תמיד אפשר להדק ולדייק, לשפר ולהשתפר, עד בלי גבול. אך תמיד מגיע הרגע שבו צריכים לעצור ולומר – עכשיו הוא הזמן! "אם לא עכשיו – אימתי?!" – אם לא יוצאים וממשיים, הדברים 'נשארים על המדף ומעלים אבק' ועלולים להפוך ללא רלוונטיים.

תמיד יהיה לאן לשאוף ולהתעלות. יש שלב שבו עליי להפסיק להתמקד בהתעלות ובהתקדמות האישית, לקחת אחריות ויוזמה ולצאת לשליחות

אדרבה, דווקא התחושה שאיננו ראויים היא זו שמעניקה לנו ענווה ברוכה, המכניסה אותנו לפרופורציות שיקלו עלינו במשימות הגדולות. זהו המסר של ה' למשה, שממנו כל אחד ואחת יכולים ללמוד: "וַיֹּאמֶר כִּי אֶהְיֶה עִמָּךְ, וְזֶה לָּךְ הָאוֹת כִּי אֶנְכִּי שְׁלַחְתִּיךָ" – חוויית החוסר והריחוק משלמות היא האות והסימן שאתה השליח. היא זו שמראה שאתה אכן עובד את ה', חווה את אי־סופיותו וממשיך לשאוף קדימה, ודווקא בשל כך ראוי להיות המנהיג. יתרה מזו: היציאה לשליחות אינה 'יתור' על הניסיון לתפוס את ה' ולהגיע עד אליו. הפוך – היא היכולת היחידה לעשות זאת:

כאשר אנחנו מפסיקים לחשוב ש'יום אחד נגיע', ומתמקדים בשליחות בעולם ובקיום רצון ה' – ברגע זה הגענו. כל רגע של התעסקות ביעד שלשמו נשלחנו לעולם, החל מגידול הילדים וכלה בהשפעה על העם ועל האנושות כולה – הגענו ליעד שאליו נשלחנו, התחברנו לרצון ה' ומימשנו את האלוקות הגדולה בתוך החלק שלנו בעולם.

שנסיים. בעבודת ה' החוויה היא שכל מה שאשיג רק יפתח לי אופקים חדשים ועצומים, כמו מטפס־הרים שמראש כל פסגה שהוא כובש נחשף לפניו נוף רחוק ונרחב יותר. משום כך, עובד ה' חש תמיד חסר ולא־ראוי. הרי אני רק בתחילתה של הדרך!

לשאוף למעלה

רבי לוי־יצחק מברדיטשוב, בספרו "קדושת לוי", מסביר שהתבוננות זו היא בעצם לחיות עם שם "אֶהְיֶה". בכל מדרגה בעבודת ה' צריך לדעת שישנו עוד מדרגות שאיננו משיגים ועלינו לשאוף להגיע אליהן. 'יש עוד מה להשיג, דברים רבים עוד לפני, ובעזרת ה' אגיע אליהם וה' יראה אלי שם'. כפל הלשון "אֶהְיֶה אֲשֶׁר אֶהְיֶה" מחזק ומעמיק הבנה זו: גם מה שאשיג, גם הדרגות שאליהן אגיע, יהיו רק השער לשאיפות וליעדים חדשים בעבודת ה'.

זו לא רק תחושה הראויה לעובדי ה', זו גם האמת עצמה. לעולם לא ניתן לתפוס את ה'. אדם החש שהוא 'תפס את ה', שהצליח 'להגיע אל היעד', אינו אלא טועה. הוא יכול להיות אדם טוב, חכם או ידען, אך אין הוא 'עובד ה' – אלא עובד, חלילה, ל"צירור" ולהגדרה שאותם בחר עבור ה'. עבודת ה' בבגרות היא הבנה שה' אי־סופי, ושעלי להתקדם בדרך אליו ולרכוש מדרגות והשגות לרוב, אך לעולם לא אצליח לתפוס אותו או להגיע אליו.

תתחיל לעשות!

עם כל חשיבותו של שם "אֶהְיֶה", הוא אינו חוזר שוב בתורה. הוא שלב חשוב בתחילת העבודה, אך אינו התכלית. דווקא בשל העובדה שתמיד יהיה לאן לשאוף ולהתעלות בעבודת ה', ישנו שלב שבו עליי להפסיק להתמקד בהתעלות ובהתקדמות האישית, לקחת אחריות ויוזמה ולצאת לשליחות. עבודת ההכנה־העצמית, הרצון להיות ראוי,

לסיכום: עבודת ה' עם שם "אֶהְיֶה" היא התעלות תמידית מתוך תחושת חוסר והבנה שכל מה שאשיג רק יראה לי כמה מדרגות והשגות עוד לפניי. ההתעלות האישית אינה התכלית – לצד תחושת החוסר עליי לצאת לשליחות, להשפיע על הסביבה ולממש את האלוקות הגדולה בתוך העולם.

מה יוצא לי מזה?

כדי לאכול ולשתות ולשמוח, אלא כדי שיהיו פנויים בתורה וחכמתה". אך למי שבקטנות יש להבטיח דווקא תענוגים גשמיים.

"מתוך שלא לשמה – בא לשמה". בשעה שאנו זקוקים לזרז את עצמנו לעבוד את ה' באמצעות אינטרס, בזמן הקטנות, צריך את עבודת ה' של שם "אֱהִיָּה". אך לצד זה, יש לדעת כיצד להתקדם ולהתבגר לעבודת ה' עמוקה יותר, "לשמה", ללא חתירה לשכר עתידי – עבודת שם "הויה", התגלות של ה' בהווה.

רבי לוי-יצחק מברדיטשוב מחדש ממד נוסף בשם "אֱהִיָּה":

לכולנו יש מצבי 'קטנות' בעבודת ה', שבהם אנו מחפשים את האינטרס האישי ולא מסוגלים להתמסר כמו שצריך לעבודת ה'. שם "אֱהִיָּה", המצביע על התגלות שתקרה בעתיד, בא כמענה למצבי-קטנות אלו. כיצד?

גם 'אינטרסים קדושים' עלולים להפוך את העבודה להיות 'לא לשמה'

מחוויה להתבטלות

ההתבגרות בעבודת ה' חוזרת שוב ושוב. גם בתוך העבודה "לשמה" יש רמות שונות שבהן עלינו להתקדם ולהשתפר. בפירוש נוסף של רבי לוי-יצחק מברדיטשוב, שם "אֱהִיָּה" ושם "הויה" הם בעצם שתי רמות שונות של מודעות האדם בעבודת ה':

גם כאשר האדם התגבר על האינטרסים והוא עובד "לשמה", ישנה עבודה שבה הוא עסוק ב"הכנה" לעתיד, מתוך תודעת "כל מעשיך יהיו לשם שמים" – בעת שאנו עובדים לפרנסתנו או אוכלים לקיום גופנו כדי שאלו יאפשרו לנו לעבוד את ה'. בכך אנו מכינים הקרקע ואת הנפש להתגלות ה' שעתידה להופיע, "אֱהִיָּה".

מתוך שלא לשמה בא לשמה

ה' מבקש שנעבוד אותו, נחשוב עליו ונתמקד בעשיית רצונו – 'עבודה לשמה'. אך בחלק ניכר מהזמן קשה לנו להיות ממוקדים רק בכך. טובתנו האישית והרווח שיצא לנו מכך עומדים נגד עינינו. עשייה זו מכונה 'שלא לשמה'. במושגי הקבלה מצבים אלו מכונים 'גדלות' ו'קטנות'. כמו ילד קטן שרוצה להיות במרכז ושהכול יסתובב סביבו, כך בעבודת ה' ישנם זמנים שבהם אנו שקועים בעצמנו ובטובתנו. המחשבה נודדת אל העתיד – 'מה יצא לי מזה? מה אקבל בסוף?'. גם 'אינטרסים קדושים' עלולים להפוך את העבודה להיות 'לא לשמה'. גם רצון ללמוד תורה כדי שבסופו של דבר אהיה רב, נובע מ'קטנות' מסוימת. 'גדלות' בעבודת ה' היא להתמקד ברצון ה' ותו לא.

בשעה שאנו זקוקים לזרז את עצמנו לעבוד את ה' באמצעות אינטרס, צריך את עבודת ה' של שם "אֱהִיָּה"

עמוקה יותר היא העבודה שעליה נאמר "בכל דרכיך דעהו" – מציאת השליחות בתוך החולין בכל רגע ורגע בחיים. המגע עם האנשים שאני פוגש, היושר במסחר, הרגשת אהבת ה' בטעם האוכל – זוהי עבודת ה' וידיעתו כאן ועכשיו, "הויה".

בעבודת ה'"הכנה" אין מפגש ישיר עם ה' אלא רק ציפייה. אני אומר לעצמי: 'אני אהיה' – כעת אני

איננו מתכחשים למצבים האלו, וכשהאדם נמצא בהם עלינו לדבר אליו דווקא בשפה הזו. בתחילת ספר שמות מובאת דוגמא יפה לכך – עם ישראל במצרים היה במצב של 'קטנות'.

זו הסיבה לכך שה' מבטיח להם טוב גשמי, "אֶל אֶרֶץ טוֹבָה וְרַחֲבָה, אֶל אֶרֶץ זֵבַת חֶלֶב וְדָבָשׁ". אך מדרגת ארץ-ישראל היא 'גדלות', ובה ההשתוקקות העיקרית צריכה להיות אך ורק לעבוד את ה', וכדברי הרמב"ם: "לא נתאוו החכמים והנביאים לימות המשיח, לא כדי שישלטו על כל העולם, ולא כדי שירדו בגויים, ולא כדי שינשאו אותם העמים, ולא

הגילוי של ה' כאן ועכשיו. כשזה קורה, אני מצליח 'לשכוח את עצמי', להתבטל לה' ולתת לו למלא את המציאות כולה.

מתכוון ומכשיר את הקרקע כדי שבעתיד אתחבר לה'. אני מתכוון ופונה לה', אך במקביל 'מרגיש את עצמי'. לעומת זאת, במפגש עם ה' בהווה העיקר הוא

לסיכום: במצב־קטנות, עלינו לזרז את עצמנו לעבודת ה' תוך חשיבה על טוב עתידי שיצמח מכך. לצד זה, עלינו להתבגר לעבודת ה' "לשמה" ללא אינטרס. גם בתוך העבודה "לשמה" צריך להתבגר - במקום להתמקד בעשייה האישית עלינו להיות מרוכזים ברצון ה'.

תחנה רביעית

התקדמות נצחית

חסר ובעייתי שיושלם רק כשנגיע ליעד. אולם התורה נצחית, כל מה שמופיע בה קיים לעד, ושם "אֱהִיָּה אֲשֶׁר אֱהִיָּה" גם הוא מלמד על משמעות נצחית ולא־נפסקת.

כך, ישנם שינויים בהנהגת ה' שיחלפו מהעולם - העונש לאומות העולם אינו נצחי, ולאחריו חלק מהן ייכלו וייעלמו אך חלק ניכר מהן יתוקנו ויצטרפו לעם ישראל. לעומת זאת השינויים לטובה יתקיימו לעד. ה' מסתכל עלינו כעת, מצטער כשחסר לנו ומבטיח - "אֱהִיָּה" עמכם ואיטיב לכם. אולם גם לאחר שתבוא הגאולה, שבה לא יהיו צרות וקשיים - ה' יוסיף להיטיב עימנו טובה אחר טובה. אֲשֶׁר אֱהִיָּה - ה' לא יפסיק להיטיב לנו, מטובה זו לטובה אחרת. השינויים וההתקדמות מטובה לטובה יהיו נצחיים ואי־סופיים - "יִלְכּוּ מִחֵיל אֶל חֵיל יִרְאֶה אֶל אֱלֹהִים בְּצִיּוֹן".

רבי לוי־יצחק מברדיטשוב לא מסתפק בכך ומגלה לנו עוד רובד עמוק ומשמעותי: שם "אֱהִיָּה" הוא התגלות ה' במצבים משתנים וחולפים. רבי לוי יצחק, המכונה "סגגורם של ישראל",

**"אֱהִיָּה אֲשֶׁר אֱהִיָּה" -
ה' לֹא יִפְסִיק לְהִיטִיב לָנוּ,
מְטוּבָה זֹו לְטוּבָה אַחֵרֶת**

מסביר כי בגלות רע לעם ישראל וטוב לאומות העולם, ואילו בגאולה השלמה יהיה טוב לעם ישראל וה' יעניש את כל מי שהרע לבניו במשך הגלות. תהליכים אלו מגיעים משם "אֱהִיָּה" המתאר שינויים עתידיים לעומת המצב בהווה. אדם עשוי לחשוב שינויים מלמדים על מצב

לסיכום: שם "אֱהִיָּה" במהותו הוא התגלות ה' במצבים משתנים. ישנם שינויים המלמדים על מצב בלתי־שלם שיחלוף בגאולה השלמה. אך "אֱהִיָּה אֲשֶׁר אֱהִיָּה" הוא שינויים טובים ונצחיים - ה' ייטיב עימנו ללא הפסקה, מטובה זו לאחרת, "מִחֵיל אֶל חֵיל".

המאמר מעובד מגיליון נפלאות שמות תשפ"ב
bit.ly/NI_shmot_82

שאלה:

לצערי הרבה פעמים אני ציני, ואני מרגיש שזה ממש הפך הטוב. מהיכן נובעת הציניות ואיך אפשר להימנע ממנה?

מי שעוד לא מצא את השליחות שלו בחיים נוטה לציניות, מבט לא רציני על החיים. ברגע שיהיה לך כיוון בחיים, תתכונן לתכלית, שהיא למען ה' וכלל ישראל,

תיעלם הציניות. בשביל זה צריך להתבונן 'מה אתה רוצה באמת' מהחיים...

ברכה להצלחה בלימוד תורתנו הקדושה ובשורות טובות.

גליון חקת תשע"ח

שאלה:

מתי דמיון הוא טוב ומתי הוא לא טוב?

דמיון יכול להיות בעייתי ברגע שהוא בא כחלופה למציאות ומונע ממני להוציא מהכוח אל הפועל את כוחותיי בצורה נכונה. לעתים הדמיון עלול לגרום לי לפקפק ביכולות שהעניק לי הקב"ה

ו'לשתק' אותי, מתוך מיעוט בערך עצמי. לעתים הדמיון גורם לפעולה ההפוכה, לראות את עצמי כמי שבמדורגה נעלה ועל כן ראוי לו להתעסק רק בדברים נשגבים. ולעתים הדמיון יכול סתם להוות עבורי

תחליף למציאות אמיתית, מעין מציאות וירטואלית.

כללו של דבר, דמיון שלילי מונע ממני לראות את המציאות לאשורה ולקיים את שליחותי בעולם.

שאלה:

האם האמרה החסידית "חשוב טוב - יהיה טוב" היא גם סוג של דמיון? הרי למעשה אני מאמין במציאות שלא קיימת לעת עתה.

האמרה הזו היא אמונה, לא דמיון - אני מאמין באמונה שלמה שהמציאות עכשיו היא טובה לחלוטין. **א** של אמונה, בחילופי אותיות אתב"ש, היא **ת**, וכך **אמונה** הופכת להיות **תמונה** - עליך לצייר לעצמך, לראות, שהתמונה של המציאות הנוכחית היא טובה לגמרי, וכאשר תחשוב

טוב (ביחס להווה) ממילא יהיה טוב, ויתגלה הטוב הגנוז, להיות "טוב הנראה והנגלה".

ההבדל בין אמונה לדמיון הוא שבדמיון אני לא רואה באמת את המציאות הקיימת כטובה, לעומת האמונה שבה אני רואה (מצייר לעצמי, ומאמין בזה שאני רואה) לגמרי את טוב ה'.

גליון ראה תשע"ט

להשתגע על ה'

רבי לוי יצחק מברדיטשוב

העוון השלישי, שנתפס כ'הפרת חוזה' והכריע את הכף: כשהתקבל רבי לוי יצחק לרב, הותנה עמו שהתפילה תהיה אך ורק בנוסח אשכנז. כידוע, החסידים מתפללים נוסח ספרד, וזה אצלם עניין מאוד מהותי, ובכל זאת רבי לוי יצחק קיבל את התנאי. פעם אחת, בתפילת מוסף של שבת, עבר רבי לוי יצחק לפני התיבה והתפלל בהתלהבות עצומה כדרכו. כשהגיע לקדושת מוסף, צעק "כתר" ברוב התפעלות קודש (בנוסח אשכנז אין אומרים "כתר"). זה כבר היה ממש בלתי נסלח, ורבי לוי יצחק גורש מפינסק בחרפה.

את דמותו של רבי לוי יצחק אפשר לאפיין בביטוי "למעלה מטעם ודעת". בעיני אנשים מן

היישוב, פריצת גדרי השכל נראית שיגעון מוחלט, אבל רבי לוי יצחק לא מתבונן בעצמו כדי לשים לב 'איך זה נראה'. כשמדובר בדברים שבקדושה, הוא נתון כל כולו בעולם הפנימי, ברגשות עזים של אהבה ויראה. אנשי פינסק רצו ברבי לוי יצחק את הרב הגדול בתורה, הגאון ופוסק ההלכה – אולם התעלמו ממידת החסידות בנפש הרוצה להידיבק בבוראה ללא פשרות. בחסיד שבו הם ראו טירוף וסכנה, וניסו בחוסר הצלחה לרסן אותו...

שלוש האפיזודות בסיפור מתחברות לתמונה שלמה. ראשית, יראת שמים מופלגת; שנית, אהבת ישראל – ידידות נפש עזה עם רבי צבי (כפי שכל אחד זקוק לחבר קרוב לחלוק עמו משברים וחוויות); ואחרונה חביבה – אהבת ה' והכתרתו.

את רבי לוי יצחק מברדיטשוב אין צורך להציג, אך לא כולם יודעים כי לפני שהגיע לברדיטשוב כיהן כרב בכמה ערים ובניהן בפינסק (עיר בבלארוס), שבה הייתה קהילה יהודית חשובה. אולם כעבור זמן, ברקע המחלוקת על דרך החסידות, גורש רבי לוי יצחק מפינסק בבזיון, והוצא משם עם משפחתו בחוסר כול בערב שבת קודש...

מסופר שאנשי פינסק מצאו ברבי לוי יצחק שלשה 'עוונות חמורים', ומפני כן גירשוהו:

העוון הראשון: פעם נכנסו אליו הביתה מחשובי הקהילה, וראו כוס מים על השולחן אך לא ראו איש בבית. לפתע שמעו קול שואג "שֶׁהַכֵּל נִהְיָ בְּדָבָרוּ", וכעבור רגע ראו את

רב העיר קופץ מתחת המיטה, אוחז את כוס המים ושותה. הייתכן ש'משוגגער' כזה יהיה כאן הרב!?

העוון השני: בפינסק גרו אז שני ידידים של רבי לוי יצחק, רבי שלמה מקרלין ורבי צבי בנו של הבעל שם טוב, ושלושתם היו נוהגים להתוועד יחד מדי פעם. באחת הפעמים הללו, רבי צבי היה צריך לצאת, אך כיוון שידע כמה כואבת הפרידה לרבי לוי יצחק, הוא המתין לכך שרבי לוי יצחק יפנה לדבר אחר לרגע ואז יצא מהבית. כשרבי לוי יצחק חזר וראה שרבי צבי לא נמצא, הצטער מאוד, פתח את הדלת ורץ לרחוב בצעקה: "צבי, לאן נעלמת? היכן אתה? חזור!". מרוב בהילות, לא לבש את המעיל העליון, אלא יצא כשהוא לבוש ב'טלית קטן' שלו. כל הקהילה ראתה איך הרב יוצא 'בלי צורה', ללא הלבוש המכובד...

כתב: יהושע חי שמחי

העלון 'אביטה נפלאות' – מעובד מתוך שיעורים שהתפרסמו בחוברת נפלאות. מדי שבוע יוצאת לאור חוברת נפלאות בת עשרות עמודים, המכילה סיכומים טריים של שיעורים והתוועדויות מהתקופה האחרונה, מאת הרב יצחק גינזבורג שליט"א.

נפלאות

שיעורי תורה והתוועדויות חסידיות מהרב יצחק גינזבורג שליט"א

הסוּע כחוכרת 'נפלאות':

■ המחשבה הפשוטה של רוב האנשים היא 'אני צודק' – באופן בסיסי, המחשבה שלי והדרך שלי צודקות. מהמחשבה ש'אני צודק' אדם מגיע גם למדת ההצטדקות, שהיא המדה הכי גרועה בנפש.

■ אני מניח שאני לא צודק, שאני לא בסדר, ואני כל הזמן צריך לתקן את עצמי – ואני לא עצוב מזה, אני שמח. אני לא 'מבסוט' מזה שאיני בסדר, אבל מנסה לתקן – עושה תמיד תשובה בשמחה, ומאושר כשאני מתקן ומיישר את הדרך.

■ הגדר של לימוד תורה הוא חידוש בתורה – אם אתה לומד כמו שצריך ודאי יש לך חידושים. רק צריך שהחידושים האלה יהיו חידושי אמת, לא דברי הבל.

(מתוך השיעור "מסלות בלבבם")

■ המעבר מחומש בראשית לחומש שמות הוא מעבר מחומש האבות לחומש הבנים.

(מדור "קול שמחה")

חפשו את חוברת נפלאות בבית הכנסת שלכם! לא מצאתם?

מעוניינים להפיץ את חוברות נפלאות המודפסות במקום מגוריכם?
הצטרפו כעת: bit.ly/form-ge
itiel@pnimi.org.il | 052-4295164

לקבלת גליון נפלאות בדוא"ל
צרו קשר כעת:
bit.ly/news_niflaot
דוא"ל: itiel@pnimi.org.il

